

Categorie 12-14

Winnaar

‘Tja, het kan beter’, zegt ze.

Veerkracht

Beter. Kan beter.

Het is niet goed.

‘Ik zou het anders hebben gedaan’, zegt ze met een zucht.

Veerkracht

Anders. Zucht.

Het is niet goed.

‘Waarom verpest je het altijd?’ zegt ze

Veerkracht.

Verpest. Altijd verpest.

Het is niet goed.

Ik schiet wakker.

‘Tot nooit meer’, zei ze tegen “ze”.

Veerkracht.

Afscheid aan “ze”.

Afscheid aan “ze”. Tot nooit meer “ze”

Veerkracht.

Resilience.

Resistance.

Resistenza

Maxe Delanoy (Ronse)

Nominatie

Veerkracht

Veren zijn onweerstaanbaar,
vanwege hun vorm, hun kleur die
witte veer die daar zomaar lag
toen je wel wat zachtheid kon
gebruiken. Want vind je een veer.
Wordt gezegd, dan wil iets of
iemand je vleugels geven

Luca Delemmi (Ellezelles)

Veerkracht

Gelukkig is er
een doelloos uitzicht
dat je hoop noemt
en het houdt je
tranen tegen
beter weten in
maar soms moet je iets laten vallen om te voelen
hoe zwaar het is

Lina Gmati Trabelsi (Ronse)

Categorie 15-17

Winnaar

Jij daar,
Mijn bewuste ik, ook daar
De storm hier
Onbewust ginder
Wegwijzers van het hart
Vlinders in een tornado
Vleugels uit het verleden
Wijzen me de weg
De weg naar ginder
De weg naar daar

Delphine Van De Weyngaert (Heist-Op-den-Berg)

Categorie 18 - 35

Winnaar

Hij herkent haar niet meer.
Zij herkent zichzelf niet meer.
En daarmee kwam het besef: de woeste wildevrouw is uitgeraasd.

Haar ogen rooddoorlopen met donkere kringen eronder
zoals van een boom,
maar dan dag per dag opgespaard
in plaats van jaar na jaar.

Haar schouders
doen pijn, staan stijf
van spanning, woede
en ontembare angst
voor wat te wachten staat.
Ze raapt
zichzelf bijeen, bindt haar losse eindjes samen
met een oude elastiek – zo één die je rond brooddozen doet.

Ze wil niets liever dan slapen
maar
daar ligt ze weer
angstvullig bang
te zijn
dat morgen de uitgerafelde elastiek haar veerkracht verliest.

Marlies Decavel (Ronse)

Nominatie

Zonnestralen

De zonnestralen hangen nog
aan mijn vingers, ze zeggen

dat er hoop is, dat er in
iedere mouw wel een arm past.

Ik wil ze geloven en staar
me blind in hun licht.

B.P. Arend '(Burcht)

Categorie 35+

Winnaar

Het wordt licht in mijn hoofd
dat is wat jij met me doet
ondanks de diepe dalen
bereik ik ongekennde hoogtes

Het blijft balanceren
tussen geven en nemen
in hartstocht raakt hoogmoed
soms toch voor de val

Dank zij jou sta ik weer op
geef niet op, maar zet door,
laat alles los want met jouw steun
is de hemel binnen handbereik

Je geeft me net dat duwtje
om verder te reiken
grenzen te verleggen
ach trampoline, als je ogen had

kon jij stiekem onder mijn rokje kijken

Anne-Marie Steenbergen ('s Hertogenbosch – Nederland)

Nominaties

Nafi Thiam

Dat het alsmear sneller moet en verder
en hoger. En zij de woorden in zich verzamelt
om dat allemaal met elkaar te laten rijmen.
Lat en aanloop. Kogel. Afstootpunt.

Dat zij de perfecte tred heeft en het opveren,
een werparm als gebeeldhouwd vlees,
de heupen en de benen – een stadion zindert
als zij de pezen rekt, haar schouders optrekt

en de longen vult voor een lichaam of zeven.
Dat zij gracieus als een hinde de horden neemt
– een speer de lucht splijt, het opstuivend zand

als zij landt. Dat haar sprint naar het lint ons
in bekoring leidt. We met zijn allen gaan geloven
dat god als een godin op aarde is verschenen.

Patrick Cornillie (Lichtervelde)

Nestpluis

zomaar op een bankje zit een meisje

ze vraagt of ik iets liefs wil zien

ze overvalt me met die woorden

bijna trek ik me terug in mijn schulp

de nieuwsgierigheid wint, in de kom

van haar handen liggen veertjes

nog vol eierstruif, in hun midden

zit een heus vogeltje, zijn oogjes

priemen fel, ze vraagt

of ik hem wil, misschien denkt ze

dat ik eerder mijn eigen nest

heb grootgebracht, ziet

ze nog steeds de blik die hunkert

naar netpluis, niet wetend

dat ik mijn veerkracht verloor

voor ik nog maar een keer

gevlogen had, ze zou mijn dochter

kunnen zijn, misschien heeft ze

gelijk en ben ik beter met vogels

Anette Akkerman (MaarsseN-Nederland)

PRIJS MARNIXRING

Veerkracht

Laat ons in het bos schuilen
weg van ieders groot gelijk
naar de bron langs het vergeten pad
drie berken onder de holle eik
in een veld van morieljes
waar de dood het leven dient.
Laat ons daar terug onze adem
in elkaar nerven onder nat licht
terwijl we breken tussen twee takken
droomt onder de papieren scherven
het sneeuwkllokje reeds van lente

Martin Henrist (Ronse)